

Ankenævnet *for* Forsikring

Den 15. juni 2022 blev i sag nr. 96605:

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

mod

Alm. Brand Forsikring A/S
Midtermolen 7
2100 København Ø

afsagt

k e n d e l s e :

Forsikringstageren har retshjælpsforsikring. I klageskema af 12/3 2021 til nævnet har klageren bl.a. anført:

"Alm. Brand har afvist forhåndstilsagn om retshjælp til sag ved byret og landsret, mod Alm. Brand.

Jeg mener dog, at der var rimelig grund til at føre sagerne samt udsigt til at få medhold. Derfor skulle selskabet have givet forhåndstilsagn til begge instanser, og sagens omkostninger skulle have været dækket af selskabet.

Hvad vil du konkret opnå hos selskabet?

At Alm. Brand dækker sagsomkostningerne, som ved landsretten blev sat til 10.000 kr."

Selskabet har i brev af 24/3 2021 til nævnet bl.a. anført:

"Klager er tidligere forsikringstager i selskabet og haft husforsikring med tilhørende retshjælpsforsikring med betingelser nr. 1601, som vedlægges som bilag A.

Klagen vedrører spørgsmålet, hvorvidt selskabet har været berettiget til at afvise forhåndstilsagn om retshjælp og senere afvise retshjælpsdækning med henvisning til, at der ikke har været rimelig grund til at føre proces for hverken by- og landsretten, jf. betingelsernes pkt. 3.2 og pkt. 7.a.

Sagsfremstilling:

Retshjælpssagen udspringer af, at klager ikke er enig i afgørelsen af anmeldte skader under husforsikringen i Alm. Brand.

Ankenævnet for Forsikring

2.

96605

Ankenævnet for Forsikring har derfor ved kendelse 87465 taget stilling til, hvorvidt to anmeldte stormskader samt rådskade ved bræddevæg i kælderen var forældet, og hvorvidt klageren i øvrigt havde bevist, at han havde krav på yderligere. Ligeledes blev der ved kendelsen taget stilling til, om der var indgået forlig omkring rådskaden i etageadskillelsen, og hvorvidt klager var berettiget til dækning for eget arbejde og huslejetab. Klager fik ikke medhold, og kendelsen blev truffet af et enstemmigt ankenævn.

Den 19. september 2018 søger klager således retshjælp til en sag mod Alm. Brand under småsagsprocessen for en del af spørgsmålene afgjort ved kendelsen. Sagens bilag indeholdende bl.a. klagers sagsfremstilling og påstande eftersendes den 27. september 2018.

Den 9. oktober 2018 afviser selskabet forhåndstilsagn om retshjælp med henvisning til, at der ikke er rimelig grund til at føre proces, jf. pkt. 3.2 og pkt. 7.a, jf. bilag B.

Den 8. juli 2019 beder klager bl.a. om indsigtsret i retshjælpssagen, som selskabet efterlever den 12. juli 2019.

Ved mail af den 17. september 2019 anmoder klager om retshjælp til landsretssagen, og den 11. oktober 2019 beder selskabet om yderligere oplysninger. Den 28. april 2020 oplyser klager, at han vil vende tilbage.

Den 24. juni 2020 modtager selskabet processkrifterne og bilag, hvorfor selskabet den 29. juli 2020 bl.a. beder om at modtage byretsdommen, som tidligere er efterspurgt ved mail af den 11. oktober 2019. Dommen modtages samme dato og fremgår som bilag C, hvorved Alm. Brand findes.

Den 30. juli 2020 afviser selskabet jf. Bilag D forhåndstilsagn om retshjælp til anken, idet det er selskabets opfattelse, at der ikke er rimelig grund til at få spørgsmålene afklaret ved landsretten, jf. betingelsernes pkt. 3.2. og pkt. 7.a.

Samme dato vender klager tilbage og beder selskabet se på forhold, som klager ikke finder tidligere har været inddraget i selskabets vurdering af sagens rimelighed, jf. bilag E.

Den 13. august 2020 sender klager til orientering det seneste indlæg til retten, og rykker den 18. august 2020 for selskabets stillingtagen til de to tidligere mails.

Den 11. december 2020 fremsender klager seneste processkrift og orienterer om, at hvis selskabet fastholder sit afslag på forhåndstilsagn, vil sagen blive indbragt for Ankenævnet for Forsikring. Den 21. december 2020 rykker klager for stillingtagen og oplyser samtidig, at han har tabt sagen i landsretten.

Den 23. december 2020 fastholder selskabet afslag på forhåndstilsagn med oplysning om klagemulighed til Ankenævnet for Forsikring.

Den 19. januar 2021 oplyser klager til selskabet, at sagen er anket til Højesteret og udtrykker utilfredshed med afslaget på retshjælp. Den 28. januar 2021 formoder selskabet, at landsretten har stadfæstet byretssagen afgørelse og fastholder, at der ikke har været rimelig grund til at føre proces, og at klager kan vende tilbage, såfremt han opnår tredjeinstansbevilling, jf. bilag G.

Selskabets anbringender:

Det fremgår af retshjælpsforsikringsbetingelsernes pkt. 3.2, at selskabet både har ret og pligt til at give udtryk for tvivl om en sags rimelighed.

Ligeledes følger det af betingelsernes pkt. 7.a, at omkostninger, som ikke er afholdt med rimelig grund, f.eks. fordi sikrede ikke skønnes at have rimelig grund til at føre sagen, eller fordi disse ikke står i rimeligt forhold til sagsgenstandens værdi, ikke er omfattet af forsikringen.

I bogen 'Retshjælpsforsikringen' fra 1994, s. 329 af advokat af Michael S. Wiisbye fremgår det, at såfremt sagen er blevet realitetsbehandlet af et ankenævn, og ankenævnet har afvist at tage klagen til følge, er sikrede som hovedregel ikke berettiget til retshjælpsdækning til efterfølgende prøvelse af spørgsmålet for domstolene. Desuden følger det på s. 331, at Ankenævnet for Forsikring har anlagt den praksis, at såfremt sikrede ikke har fået medhold i ankenævnsbehandlingen, er det sikrede, der har bevisbyrden for, at der er rimelig grund til at føre retssag om spørgsmålet, jf. bl.a. kendelse 73292. Hertil følger det på s. 269, at der ved ankenævnspraksis er indtaget det samme standpunkt med hensyn til ankede sager. De refererede sider fremgår som bilag H.

Klager har ved sin klage til nævnet ikke redegjort for eller konkretiseret, hvori selskabet skulle have afgjort sagen i strid med retshjælpsbetingelserne og/eller ankenævnspraksis, idet der ved klagen alene er angivet, at der har været rimelig grund til at føre proces. Derfor vil selskabet i forhold til klagen forholde sig overordnet til retshjælpsvurderingen i sagen.

I forbindelse med retshjælpssagens behandling er der ikke fremlagt væsentlige nye oplysninger siden nævnets kendelse, og der har heller ikke været forelagt os oplysninger, der kunne sandsynliggøre, at der har været tale om en åbenlyst fejlagtig kendelse. Der er således ikke noget, der har indikeret, at domstolene ville komme frem til et andet resultat.

Da klager ved kendelse 87465, byretsdom af ... (bilag E) og ved landsrettens dom, har fået prøvet spørgsmålene og ikke fået medhold i sine påstande og anbringender, finder vi, at selskabet har behandlet sagen korrekt og været berettiget til at afvise forhåndstilsagn om retshjælp under sagens behandling og i sidste ende afvise retshjælpsdækning, jf. pkt. 3.2 og pkt. 7.a til begge instanser.

Selskabet tillader sig i øvrigt at formode, at Procesbevillingsnævnet har givet klager afslag på indbringelse for Højesteret, hvorfor der ikke foreligger noget principielt i sagen, der i øvrigt skulle begrunde nærmere prøvelse.

Konklusion:

Til støtte for at der ikke har været rimelig grund til at føre proces, og at sagen i øvrigt ikke har været forbundet med rimelige omkostninger, gør selskabet gældende, at:

- klager ikke fik medhold i skadesagen ved kendelse i 87465 afsagt af et enstemmigt Ankenævn for Forsikring,
- det er klager, der som sikrede skal sandsynliggøre, at der er opstået en dækningsberettiget forsikringsbegivenhed under retshjælpsforsikringen, hvilket vi ikke finder opfyldt,
- bevisbyrden for, at der er rimelig grund til at føre proces, påhviler sikrede, når sagen er tabt ved henholdsvis et ankenævn jf. bl.a. kendelse 73292 og i retten,
- klagers bevisbyrde i øvrigt skærpes, når sagen er tabt ved flere instanser,

- der hverken efter ankenævnets kendelse samt by- og landsrettens dom er fremkommet væsentlige nye oplysninger, der skulle tale for, at henholdsvis ankenævnets-, by- og landsrettens afgørelse ikke er korrekte,
- klager således ikke har fremlagt nærmere sandsynliggørelse for, at der er har været rimelig grund til at føre proces samt forbundet med rimelige omkostninger,
- klager ikke ved sin klage har konkretiseret og ej heller sandsynliggjort, hvorfor selskabets afgørelse ikke er i overensstemmelse med betingelserne for retshjælp og ankenævnspraksis, og at
- selskabet tillader sig at formode, at Procesbevillingsnævnet har givet klager afslag på indbringelse for Højesteret, hvilket indikerer, at der ikke foreligger principielle spørgsmål i sagen, der kræver yderligere prøvelse."

Klageren har i brev af 8/5 2021 til nævnet bl.a. anført:

"Indledningsvist kan det nævnes, at sagens omkostninger i byretten blev sat til kr. 8.125,- og i landsretten til samlet kr. 10.000,- for by- og landsret. På baggrund af det følgende ønskes således, at Alm. Brand tilpligtes at betale omkostninger til den ene eller begge instanser.

Da ankenævnet kan komme frem til, at der var rimelig grund til at føre sagen ved byretten, men ikke ved landsretten, er det nødvendigt at vedlægge alle relevante processkrifter og bilag fra begge instanser. Disse viser, hvordan sagen løbende er blevet bedre belyst frem til landsretten.

For bedst mulig overskuelighed er disse bilag nummereret således:

- 1-56: bilag fra by- og landsret med oprindelige bilagsnumre.
- 100: dokumentfortegnelse over processkrifter fra både by- og landsret.
- 101-199: processkrifter mm. fra byret.
- 201-299: processkrifter mm. fra landsret.
- 301-399: nye bilag til nærværende sag.

Alm. Brand (selskabet) henviser i deres indlæg til en hovedregel, hvorefter sikrede ikke er berettiget til retshjælpsdækning til prøvelse for domstolene, når ankenævnet forinden har afvist at tage en klage vedr. spørgsmålet til følge.

Såfremt denne hovedregel er gældende her, må den være passende at fravige netop i nærværende sag på grund af de usædvanligt mange forhold i sagen, der kunne have ført til et andet udfald ved domstolene.

Derfor lægges det til grund, at sagen hører under en af de situationer, som er nævnt i selskabets bilag H, side 331. Heraf fremgår det, at der i tidligere ankenævnskendelser har været grundlag for at tilkende retshjælpsdækning, når sikrede har:

- løftet bevisbyrden for rimelig grund,
- når retstilstanden er usikker på området eller
- når forholdet har været af principiel karakter.

Med denne opdeling gøres gældende:

Rimelig grund

Samlet set henvises til de anbringender, som er fremlagt ved henholdsvis byret og landsret. Fra de tidligere instanser kan særligt fremhæves de nedenstående forhold, som enten kunne være for-

tolket med et modsat udfald eller som er i strid med andre tidligere afgørelser. Nogle forhold omtales ikke i nærværende sags tidligere afgørelser, og derfor må antages ikke at være blevet taget i betragtning.

Disse forhold er efter min vurdering årsagerne til, at der var udsigt til at få medhold i sagen, og dermed at der var rimelig grund til at føre proces, jf. retshjæpsbetingelsernes § 3.2.

Alle forhold er nærmere uddybet i sagens processkrifter:

- Sagen er løbende blevet langt bedre belyst; først ved byretten og sidenhen endnu bedre ved landsretten. Der er fremlagt afgørende detaljer om sagen og korrespondancen, som ikke blev fremlagt eller bragt i fokus under henholdsvis ankenævns sagen og byretten. Sagen er også blevet sat i relation til lovgivningen, litteraturen, tidligere ankenævns afgørelser og domme, og alle anbringender, som bygger på dette, viser, at der var rimelig grund til at føre sagen.

Forældelse af skillevæggen

- Der fremkom den 18. december 2018 ny retspraksis i form af højesteretsdommen i bilag 34. Dommen kom dermed efter Ankenævnets afgørelse af 13. september 2017 (bilag 1), og dommen kom til en anden konklusion vedrørende genoptagelse efter de normale 3 års forældelse. Alene dette forhold må antages at være en rimelig grund til at lade sagen prøve ved domstolene.
- Forhandlingerne i denne sag svarer til Bo von Eyben, *Forældelse efter forældelsesloven* af 2007, 2. udgave, 2019, s. 1020: 'Hvis skyldneren på et enkelt punkt bestrider grundlaget for kravet, men i øvrigt forhandler med kreditor om det, kan dette være tilstrækkelig anledning for kreditor til at udskyde en retlig prøvelse af det pågældende punkt, indtil forhandlingerne er afsluttet.'
I nærværende sag bestred selskabet, at der var dækning i forsikringsaftalen for skillevæggen, men *fortsatte i øvrigt forhandlingerne* om resten af kravet frem til 2016. Forældelsen blev afbrudt med klagen i 2014, og kravet er derfor ikke forældet. (anbringender findes i processkriftafsnit 1.1 og 1.7.2 mf.)
- Selskabet tilbød i 2015 i meget klare vendinger at genoptage hele skaden til ny realitetsbehandling, herunder skillevæggen. Skillevæggen blev herefter afvist på ny den 31. august 2015, Herfra løber der en ny 1-årig forældelsesfrist jf. forsikringsaftaleloven § 29, stk. 5, dommen i bilag 34, kendelsen i bilag 37 samt Jønsson og Kjærgaard, *Dansk forsikringsret*, 2019, 10. udgave, s. 554.
Forældelsen blev allerede afbrudt med klagen i 2014, og kravet er derfor ikke forældet. (anbringender findes i processkriftafsnit 1.2, 1.8.1 mf.)
- Det følger af Østre Landsrets dom U.2004.955Ø (bilag 38), at forældelse suspenderes ved mangelfuld vejledning. I nærværende sag var selskabets vejledning tilsvarende mangelfuld og desuden misvisende, og kravet er derfor ikke forældet.
- I ankenævns kendelse 93.216 (bilag 39) gav selskabet først tilsagn om dækning af en rådskade med en given årsag, og selskabet var ikke berettiget til at indskrænke dækningstilsagnet efterfølgende. Tilsagnet var bindende for selskabet til at gælde alt træværk, som var ramt af *samme årsag*.
I nærværende sag var samme årsag (utæt kloak) også grund til rådskaderne i alle tre bygningsdele. Taksators meddelelse i bilag F var derfor en uberettiget indskrænkning af det oprindelige dækningstilsagn i bilag 4. Indskrænkelsen i bilag F kan heller ikke gælde det *efterfølgende* tilsagn i mail af 16. juni 2011 (bilag 24, side 64). Rådskader (her skillevæggen) med

samme årsag som tilsagnet gjaldt, er derfor ikke forældet. Der løber en 10-årig forældelse fra dækningstilsagn.

- Som det fremgår af Jønsson og Kjærgaard, *Dansk forsikringsret*, 2019, 10. udgave, s. 557 samt Højerup og Tegldal, *Forsikringsaftaleloven med kommentarer*, 1. udgave, 2000, s. 128, skal selskabet gøre forældelse gældende, når der er særlig anledning hertil – f.eks. når 'sikrede henvender sig vedrørende sit krav'. Dette skete den 17. oktober 2014 og 14. maj 2015, men forældelse blev først gjort gældende den 31. august 2015. Forældelsesindsigelsen kom dermed så sent, at selskabet har givet afkald på at gøre forældelse gældende. Der løb herefter en ny forældelsesfrist, men denne startede efter, forældelsen allerede var afbrudt med klagen i 2014.

(anbringender findes i processkriftafsnit 1.6, 1.8.1 mf.).

- Det fremgår af ankenævnskendelse 65.118 (bilag 44), at der ikke indtræder forældelse, efter selskabet har anerkendt dækning og efterfølgende ikke har gjort opmærksom på, at forældelse vil blive gjort gældende. I nærværende sag anerkendte selskabet råddækning den 16. juni 2011 (bilag 24, side 64), og gjorde herefter ikke opmærksom på, at forældelse ville blive gjort gældende for nogen dele af skaden, ej heller for skillevæggen. Dette skete først efter, forældelse var afbrudt ved klage til Ankenævnet.

Dækning af skillevæggen

- Dækning af skillevæggen blev afvist på et fejlagtigt grundlag, hvilket de tidligere domme heller ikke bestrider. Eftersom kravet ikke er forældet, jævnfør ovennævnte grunde, er selskabet forpligtet til at betale erstatning eller genoptage sagsbehandling.
- Selskabet har ikke ført bevis for, at dækning af skillevæggen blev afvist på et korrekt grundlag; dvs. ej bevist, at den er omfattet af betingelsernes undtagelser eller at den var udsat for 'normal nedbrydning'.

Eget arbejde

- Eget arbejde var ikke en del af forliget om etageadskillelsen, eftersom forligets omfang blev aftalt på skrift i de fremlagte mails. Aftalen definerede tydeligt forligets omfang som svarende til tømrerens reparationstilbud, og dette omfatter i sagens natur ikke en forsikringstagers 'eget arbejde'.
- Selskabet har ikke fremlagt nogen beviser for, at mit arbejde ifm. skaden var en del af forliget om etageadskillelsen.
- Kravet er ikke forældet, idet arbejdet hovedsageligt vedrører bygningsundersøgelsen og skaderne, som der var forhandlinger om frem til 2015. Dvs. at klagen afbrød forældelse inden forhandlingerne blev afsluttet. Kun 75 kr. af dette krav vedrører skillevæggen, som selskabet påstår er forældet.

Tab af lejeindtægt

- Trappen var sagens genstand i forhold til at bevise kravet om korrekt erstatning. Den kunne derfor ikke bortskaffes, så længe der var uenighed om erstatningen.
- Selskabet har på intet tidspunkt tilkendegivet at ville forhandle erstatningens størrelse *efter* en eventuel udbedring af skaden.
- Selskabet har pligt til at beregne korrekt erstatning hurtigst muligt.
- Den svækkede trappe gjorde ejendommen *delvist* uanvendelig. Denne forudsætning i betingelserne er derfor opfyldt.
- Lejernes krav var berettigede, og jeg var derfor forpligtet til at tilbagebetale husleje.

- Tabt husleje er dækket ifølge betingelserne, og selskabet skal i øvrigt dække kravet som følge af almindelig erstatningsret.
- Selskabet har ikke ført bevis mod ovenstående forhold.

Retstilstanden på området

- Spørgsmålene i denne sag kan afgøres på baggrund af modsatrettede juridiske synspunkter, og der kan tages udgangspunkt i forskellige fortolkninger af de relevante love. Dette fremgår af retspraksis, litteratur og fortolkninger, som er fremlagt i vedlagte processkrifter. Andre anbringender har haft tungeste vægt eller modsat fortolkning i andre sager, i forhold til nærværende sags vurdering i ankenævnet og byretten. Det har således været uklart, hvordan mange af de enkelte forhold i denne sag skulle fortolkes ved domstolene. Et eksempel er konklusionen i de lignende sager i bilag 34 og 37, som kommer frem til et andet resultat i forhold til genoptagelsen i nærværende sag.
- Af vejledningen til byretsdommen i bilag C fremgår:
'Landsretten kan afvise at behandle en ankesag, hvis landsretten vurderer, at der ikke er udsigt til, at sagen vil få et andet udfald i landsretten.'
Landsretten accepterede dog sagen, hvilket indikerer, at der var udsigt til et andet udfald. Dette må også opfattes som rimelig grund til at føre sagen videre til 2. instans.

Principielle forhold

Her vedlægges de bilag, som er sendt til Procesbevillingsnævnet vedrørende principielle forhold som bilag 301 og 302.

Selskabets formodning om, at Procesbevillingsnævnet har givet afslag på appeltilladelse til Højesteret kan afkræftes, idet sagen fortsat afventer Procesbevillingsnævnets afgørelse herom. Procesbevillingsnævnets vurdering af de 'principielle forhold' kendes derfor ikke på nuværende tidspunkt.

Omkostningernes forhold til sagens genstand

Selskabet henviser også til betingelsernes pkt. 7.a, og heraf fremgår, at første del af pkt. 7.a er opfyldt, såfremt der var rimelig grund til at føre sagen. Med hensyn til anden del, dvs. om omkostningerne står i rimeligt forhold til sagens genstand, skal det nævnes, at sagens genstand er nedrundet til kr. 50.000,- med det formål at føre sagen under småsagsprocessen.

Hermed er omkostningerne blevet begrænset, og de idømte omkostninger på kr. 10.000,- i alt for byret og landsret må anses som rimelige i forhold til sagens genstand.

Den øvre grænse for sagens genstand i småsager er på kr. 50.000, og forholdet mellem sagens genstand og omkostningerne kunne derfor ikke stå i et bedre forhold, end i nærværende sag. Her til er det i betingelsernes pkt. 2.1 specifikt nævnt, der er dækning for småsager.

Afslutningsvist skal det dog bemærkes, at jeg ikke mener tidligere at have modtaget betingelserne for retshjælp i selskabets bilag A. Alm. Brand bedes derfor bekræfte, om bilag A indeholder de gældende betingelser for denne sag i forhold til de relevante omstændigheder, f.eks. søgsmålsgrundens opståen. Bilag A ser ud til at være af lidt nyere dato."

Selskabet har i brev af 25/5 2021 til nævnet bl.a. anført:

"Tvistens hovedpunkter

Spørgsmålet er, om der har været rimelig grund ved by- og landsretten til at få prøvet:

- om krav på råds-kade i skillevæg i kælder er forældet,
- om der kan rejses krav for råds-kade i skillevæg, hvis kravet ikke var forældet,
- om klager har krav på huslejetab, og
- hvorvidt krav i forbindelse med eget arbejde er forligt.

Ad forældelse og krav vedrørende skillevæg

Den 3-årige forældelse jf. Forældelsesloven § 3 løber senest fra anmeldelsen den 27. oktober 2010.

Alm. Brand Husforsikring – benævnt modparten i det følgende – afviste at dække krav i forhold til skillevæggen den 22. november 2010. Modpartens afvisning fremgår af byretsdommen s. 3 øverst, jf. 'Bilag C Byretsdom af den ...'.

Spørgsmålet er, om der er indledt forhandlinger, herunder sket reel genoptagelse, der suspenderer forældelsen jf. Forældelseslovens § 21, stk. 5.

Ved sin sagsfremstilling af den 8. maj 2021 på s. 5. og 6 gør klager gældende, at der ved klage i 2014 skete afbrydelse af forældelsen, og at modparten i 2015 skulle have tilbudt at genoptage skaden. Klager må i forhold til klagen henvise til sin mail af den 17. oktober 2014 fremlagt ved klagers 'Bilag 24 – sammendrag af korrespondance' s. 42 øverst, hvor klager spørger ind til afvisningen af skillevæggen.

Selskabet gør gældende, at den omstændighed, at klager spørger ind til afvisningen, for det første ikke kan betragtes som en klage. For det andet er mailen ikke en sandsynliggørelse af, at der er eller skulle være indledt forhandlinger mellem parterne. Såfremt modparten i 2015 skulle have indledt forhandlinger, bemærker selskabet, at det er mere end 1 år efter, at forældelse er indtrådt.

Under selskabets stillingtagen til retshjælp har klager bl.a. fremlagt Højesteretsdom af den 18. december 2018, som også er sendt til nævnet ved 'Bilag 34 – Højesterets dom BS-12529 2018- HJR'. Selskabet har kommenteret på dommen ved mail af den 30. juli 2020, jf. vores bilag D. Det er fortsat selskabets opfattelse, at dommen ikke er sammenlignelig med klagers sag, idet den i dommen omhandlede sag de facto blev genoptaget af [andet forsikringsselskab], og at sagsøger i øvrigt anlagde sag inden udløb af den 1-årige tillægsfrist. Der er således helt andre faktiske og retlige omstændigheder, der gør sig gældende ved Højesteretsdommen i forhold til klagers sag.

Allerede fordi forældelse er indtrådt senest den 27. oktober 2013, og klager ikke har sandsynliggjort, at der er sket suspension af forældelsen, jf. Forældelseslovens § 21, stk. 5, finder vi fortsat ikke, at der har været rimelig grund til at få prøvet klageres krav ved de efterfølgende retlige instanser.

For god orden skyld bemærker selskabet, at der i øvrigt ikke er dækning for skaden, uanset om sagen behandles efter de nye eller gamle betingelser, hvilket også bl.a. er gjort gældende af modparten ved kendelse 87465 under afsnittet 'Punkt 3 – Bræddewæg i kælder' s. 4-5. Således fremgår det af de gamle betingelser 5008 under kolonne F, fremlagt ved klagers bilag 'Bilag 13 – 5008 Husforsikring afsnit F', at råds-kader er undtaget. Jf. de nyere betingelser 5302, under kolonne G Råd, undtages skillevægsbeklædning, se 'Bilag 12 – 5302 Husforsikring'.

Ad huslejetab

I henhold til Forsikringsaftalelovens § 52 har sikrede en tabsbegrænsningspligt.

Det fremgår af forsikringsbetingelser 5008, se 'Bilag 22 – betingelser 5008 afsnit 14', og de senere betingelser 5302, klagers 'Bilag 13 – 5302 Husforsikring, under pkt. 2.4.2.3, at det er en forudsætning for dækning af huslejetab, at ejendommen har været helt eller delvist uanvendelig efter en dækningsberettiget skade.

Det følger af modpartens mail af den 15. august 2011 fremlagt ved 'Bilag 24 – sammendrag af korrespondance' s. 61 nederst – s. 62 øverst, at klager kunne iværksætte arbejdet med trappen. De nuværende lejere flyttede ind i september 2013, jf. kendelse 87465 s. 9 1. afsnit, hvilket er 2 år efter, at modparten godkendte iværksættelsen.

Klager gør gældende, at kældertrappen har været uanvendelig i en længere periode, herunder at der ikke kunne ske udbedring på et tidligere tidspunkt, hvorfor klager har givet sine lejere lejenedsættelse, som modparten skal dække.

Det er vores opfattelse, at spørgsmålet om huslejetab ikke har været rimelig at få prøvet ved henholdsvis by- og eller landsretten, idet:

- at der ikke foreligger nærmere sandsynliggørelse for, at kældertrappen ikke kunne udbedres i forbindelse med, at modparten godkendte iværksættelsen og tilbød erstatning i 2011,
- at klager ikke har sandsynliggjort at have varetaget sin tabsbegrænsningspligt ved først flere år senere at sørge for udbedring af trappen,
- at det i øvrigt ikke er godtgjort, at kældertrappen ikke kunne anvendes, og
- at der har været adgang til kælderen fra en udvendige trappe, hvorfor der har været tilstrækkelig adgangsvej til kælderen.

Ad dækning for eget arbejde

Klagers krav for eget arbejde vedrører klagers arbejde med etageadskillelsen og trappen. Spørgsmålet er, om kravet er forligt mellem klager og modparten.

Klager skriver bl.a. den 24. februar 2016, til modparten fremlagt i 'Bilag 24 – Sammendrag af korrespondance' s. 4-6', under pkt. 5, s. 6, at han mener, at et forlig vedrørende etageadskillelsen bør indeholde dækning for skaden med 76.808 kr., således merudgiften til VVS-arbejde og udskiftning af beskadiget træ udgår forligsmæssigt.

Hertil henviser vi til Ankenævnet for Forsikrings kendelse 87465, på s. 14, hvor der citeres fra modpartens svar af den 14. marts 2016 på klagers forligsforslag. *'For at få afsluttet sagen er vi indstillet på, at acceptere dit fremsendte forslag om en forligsmæssig erstatning til fri rådighed på kr. 76.808 for etageadskillelse. Derudover er 4.000 uden præjudice, i forhold eventuelle rentetilskrivninger'.*

Klager har ikke fremlagt nærmere sandsynliggørelse for, at klager har krav på yderligere, end hvad fremgår af forliget, hvorfor der ikke har været rimelig grund til at føre proces om dette spørgsmål.

Betingelserne for retshjælp er fremlagt

Selskabet bekræfter, at klager to gange tidligere har modtaget retshjælpsbetingelserne 1601, bilag A.

Første gang selskabet sender betingelserne til klager er ved vores mail af den 9. oktober 2018 til klager (bilag B), hvor vi afviser forhåndstilsagn om retshjælp. Betingelserne var vedhæftet mailen.

I øvrigt vedhæfter vi igen betingelserne ved mail af den 12. juli 2019 til klager, hvor klager har bedt om aktindsigt i sin egen sag.

Hertil kan vi ligeledes oplyse, at datoen for søgsmålsgrunden fremgår af pkt. 4. Retshjælpsbetingelserne følger i øvrigt de af Forsikring og Pensions vilkår for retshjælp, se bilag I.

Konklusion

Til støtte for, at der ikke har været rimelig grund til at føre proces jf. retshjælpsbetingelsernes pkt. 3.2., og at sagen i øvrigt ikke har været forbundet med rimelige omkostninger jf. pkt. 7.a, gør selskabet supplerende gældende:

- at klager fortsat ikke har løftet sin bevisbyrde for, at der er indtrådt en dækningsberettiget forsikringsbegivenhed over retshjælpsforsikringen,
- at krav på rådskade i skillevæg i kælder er forældet den 27. oktober 2013, jf. Forældelseslovens § 3,
- at klager ikke har sandsynliggjort, at der er sket suspension af forældelsen jf. Forældelseslovens § 21, stk. 5,
- at krav på rådskade i skillevæg i øvrigt ikke er en dækningsberettiget skade,
- at klager ikke har krav på huslejetab, fordi klager for det første ikke har sandsynliggjort, at kældertrappen har været uanvendelig i en længere periode, for det andet ikke har sandsynliggjort, at adgangsvej til kælderen fra den udvendige trappe ikke har været tilstrækkelig, og for det tredje ikke har sandsynliggjort, at arbejdet ikke kunne have været igangsat ved godkendelsen i 2011. Betingelserne for dækning over husforsikringen er derfor ikke opfyldt, ligesom klager i øvrigt ikke har varetaget sin tabsbegrænsningspligt,
- at klager i forhold til eget arbejde ikke har sandsynliggjort, at der er krav på yderligere, end hvad der er indgået forlig om i 2016, og
- at henholdsvis Ankenævnet for Forsikring ved kendelse 87465 samt by- og landsretten har fundet, at klager ikke har kunne løfte bevisbyrden for sine påstande."

Klageren har i brev af 28/10 2021 til nævnet bl.a. anført:

"1. Forældelse af skillevæg

Spørgsmålet er behandlet i det vedlagte, herunder i byrettens fortegnelse side 3-4 (bilag 107) og processkrift 1.1-1.8 (bilag 203-210).

- Indledningsvist skal det nævnes, at der foreligger en misforståelse i selskabets indlæg af 25. maj 2021, side 1; den omtalte klage i undertegnede sagsfremstilling af 8. maj 2021 henviser til min klage til ankenævnet af 22. december 2014. Med denne klage var forældelsen allerede afbrudt inden selskabet genoptog sagen i 2015.

Som nævnt i sagsfremstillingen af 8. maj 2021, nederst side 6, samt i processkrifterne 1.6 og 1.8 (bilag 208 og 210), må det være af afgørende betydning, at selskabet ikke gjorde forældelse gældende inden klagen af 22. december 2014. Dette burde selskabet have gjort under vo-

res korrespondance om netop dækning af skillevæggen, idet korrespondancen strakte sig fra oktober 2014 til 31. august 2015 (bilag 24; heri også benævnt plankevæggen).

Dette blev ikke tillagt vægt i ankenævnet eller byretten, og var derfor en rimelig anledning til at føre sagen videre i byretten og landsretten.

- I forhold til selskabets bemærkninger om højesteretsdommen i bilag 34 er denne netop sammenlignelig, fordi det afgørende spørgsmål var, om der løber en ny forældelsesfrist på 1 år, når en sag genoptages *efter* de normale 3 års forældelse. Dette skete fuldstændigt tilsvarende i nærværende sag, eftersom selskabet tilbød genoptagelse af sagen, *efter* udløbet af den almindelige 3-årige frist.

Det har ingen betydning, om der i nærværende sag blev anlagt retssag inden for den 1 årige tillægsfrist, eftersom forældelsen allerede var afbrudt ved klagen til ankenævnet i 2014.

I højesteretsdommen fremgår det på side 9 om forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5:

'Om formålet med bestemmelsen fremgår det af forarbejderne, at det ikke er hensigtsmæssigt, at forældelse indtræder, mens en sag er under behandling ved et forsikringsselskab. Virkningen af den foreløbige afbrydelse af forældelsen er, at forældelse tidligst indtræder 1 år efter selskabets meddelelse om, at kravet helt eller delvis afvises.'

samt

'Højesteret finder efter lovforslagets almindelige bemærkninger, herunder om formålet med § 29, stk. 5, at det anførte i bemærkningerne til § 29, stk. 5, om genanmeldelse af den samme skade ikke tager sigte på tilfælde, hvor et selskab har påtaget sig at foretage en fornyet vurdering af berettigelsen af et rejst krav.'

Dommen faldt efter ankenævnets afgørelse af 13. september 2017 i nærværende sag. Højesteretsdommen kunne meget vel have ændret udfaldet af nærværende sag og var derfor en anledning til at lade sagen prøve ved retten.

Selskabets genoptagelser er beskrevet nærmere i vedlagte processkrifter, bilag 204 og 210.

- I forlængelse heraf skal særligt nævnes ankenævnssagen 84.224 fra 2013 (bilag 37), hvori ankenævnet *ikke* fandt kravet forældet i en sag med tilsvarende omstændigheder. Modsat fandt ankenævnet som bekendt kravet vedrørende skillevæggen forældet i nærværende sag. Dette gav undertegnede en formodning om, at retstilstanden var uafklaret i forhold til det centrale spørgsmål om genoptagelse efter den 3-årige frist, således at dette kunne fortolkes forskelligt på baggrund af forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5.

Også af denne grund var det rimeligt at prøve sagen ved retten, og dette blev særligt bestyret med højesteretsdommen (bilag 34), idet omstændighederne og argumentationen i sagen 84.224 – samt i nærværende sag – er sammenlignelige hermed.

2. Dækning for skillevæg

Spørgsmålet er behandlet i det vedlagte, herunder i byrettens fortegnelse side 1-2 (bilag 107) og processkrift 2.1, 2.4 og 2.5 (bilag 211, 214 og 215).

Selskabet fremfører i sit indlæg af 25. maj 2021 øverst side 2, at rådkader er undtaget i betingelser 5008, afsnit F, samt at 'skillevægsbeklædning' er undtaget i den nyere betingelser 5302.

Disse to anbringender bestrides, idet rådkader intet sted er undtaget i betingelser 5008 (bilag 13/303), og 'skillevægsbeklædning' er ikke undtaget i de nyere betingelser 5302 i (bilag 12).

Da bilag 13 er noget utydelig, vedhæftes bilag 303, hvoraf undtagelserne fremgår på side 12.

3. Dækning for huslejetab

Spørgsmålet er behandlet i det vedlagte, herunder i byrettens fortegnelse side 4-5 (bilag 107), processkrift 2.3 og 2.4 (bilag 213 og 214) samt fotomappe (bilag 26).

Med hensyn til selskabets bemærkninger vedrørende tabsbegrænsningspligt, kan det oplyses, at undertegnede vedligeholdte trappen løbende og bedst muligt frem til erstatningen forelå opgjort korrekt. Hermed søgte jeg at undgå uheld på trappen og krav fra lejerne og opfyldte samtidig en eventuel tabsbegrænsningspligt overfor selskabet.

Hertil kan føjes, at skaden blev anmeldt den 27. oktober 2010, og at selskabet først anerkendte en fuldt dækkende erstatning den 26. november 2015. Det tog altså 5 år for selskabet at opføre den korrekte erstatning. Heraf fremsatte lejerne (og dermed undertegnede) kun krav om et beløb svarende til 1 år og 8 måneder, jf. bilag 213-214.

I kravet var der således taget højde for perioder ud af de 5 år, som selskabet eventuelt ikke havde ansvaret for.

Efter min opfattelse var der således gode argumenter for, at huslejetabet skulle have været dækket, og hermed udsigt til at få medhold i retten.

4. Dækning for eget arbejde

Spørgsmålet er behandlet i det vedlagte, herunder byrettens fortegnelse side 4 (bilag 107), processkrift 2.2 (bilag 212) samt bilag 16 og 20.

Det bestrides, at dette krav kun vedrørte etageadskillelsen og trappen:

Kravet vedrørte punkterne i bilag 16; overordnet set assistance til selskabet til omfangsbestemmelse af skaden, herunder selskabets undersøgelse af kælderen for udbredelsen af råd. Dette foregik *inden* afgivelsen af tilbuddet i bilag 7, der som bekendt blev grundlaget for forliget.

Selskabet desuden henviser til, at der blev indgået forlig om VVS-arbejde og udskiftning af beskadiget træ. Kravet om erstatning for 'eget arbejde' har dog aldrig omfattet sådanne poster.

Ved afgørelsen af, om eget arbejde blev en del af forliget, var der altså faktiske grunde i korrespondancen (bilag 24), som byretten eller landsretten kunne formodes at have fortolket anderledes.

5. Øvrige grunde til at lade sagen prøve ved byret og landsret

Nedenstående forhold understøttede, at der var udsigt til medhold i byretten og/eller landsretten:

Ankenævnet for Forsikring

13.

96605

- Ikke alle anbringender var fra starten kendt af undertegnede. Sagen blev derfor bedre belyst og underbygget til byretten (bilag 107) og efterfølgende endnu bedre til landsretten (bilag 203-215).
- Forsikringstageren har fået medhold i en række af ankenævnets og domstolenes tidligere afgørelser i lignende sager. En del af disse blev fremlagt ved domstolene og er tilsvarende vedlagt nærværende klage med samme bilagsnumre.
- Selskabets oplysninger om anmeldelsesdatoen for skillevæggen var ikke entydig, og en forkert dato blev lagt til grund i ankenævnets kendelse i nærværende sag (bilag 1):

Selskabets indlæg af 7. april 2016 (bilag 1, side 3 nederst) til ankenævnet fremsætter '*Den 16. juli 2010 anmelder klager 3 skader på ... husforsikring, som skulle være sket i 2008. Der er efterfølgende anmeldt flere skader.*'

De 3 først anmeldte skader omhandlede dog ikke skillevæggen, men under 'Nævnet udtaler' (bilag 1, side 13) lagde nævnet til grund, at skaden på skillevæggen blev anmeldt sammen med antenne og tagsten i juli 2010 – og regnede herefter forældelsen som indtrådt i juli 2013.

Dog fremgår det af selskabets brev af 6. september 2010 efter taksators første besigtigelse på ejendommen (bilag 304), at skillevæggen ikke blev undersøgt her. Dette skyldes, at jeg først konstaterede skade på skillevæggen *efter* den 6. september 2010, og at denne blev tidligst anmeldt den 27. oktober 2010.

I selskabets mail om genoptagelse (bilag 9) er der endda noteret:
'Skadedato oplyst 17.11.2010 (27.10.2010)'

Da det ikke kunne afgøres med sikkerhed, om den rigtige anmeldelsesdato ville føre til medhold i kravet, var det således også en rimelig grund til at føre sagen i byretten.

- Ovenstående forhold blev fremlagt for byretten i 'Sagsfremstilling' (bilag 102) på side 1 i andet punkt under tidslinjen. I byrettens dom (bilag C) er anbringendet optaget på side 9, og datoen 27. oktober 2010 bekræftes af selskabets første anbringende på side 11.

Byrettens dom angiver dog på side 2, at '*Alm. Brand har i svarskriftet angivet, at skaden blev anmeldt telefonisk den 16. juli 2010 samt efterfølgende den 27. oktober 2010.*' Selskabet har dog ikke fremlagt bevis for en telefonisk anmeldelse, og det er heller ikke korrekt, idet kun antenne og tagsten blev anmeldt i juli.

Skillevæggen blev som nævnt tidligst blev anmeldt den 27. oktober 2010, hvilket bekræftes af, at rådskaden først blev oprettet i selskabet denne dag, og af at taksator først tog stilling til råddækningen i mail af 16. november 2010 (bilag 4).

Byretten lagde til sidst datoen 27. oktober 2010 til grund for vurdering af forældelsen (bilag C, side 14).

- Selskabet gav en fejlagtig oplysning til ankenævnet med hensyn til, at skillevæggens ene side skulle være beklædt med træ, og oplysningen er medtaget som grundlag i ankenævnets kendelse (bilag 1, side 5).

Denne oplysning var også nødvendig at korrigere ved en stævning, og forholdet blev fremlagt for byretten i bilag 102, øverst side 5.

- Spørgsmålet om dækning af skillevæggen blev ikke vurderet i ankenævnet, idet kravet allerede blev fundet forældet på baggrund af ovennævnte, forkerte, dato for anmeldelsen.

Selve dækningen kunne således kun blive vurderet ved at føre sagen videre til retten. Som nævnt var der rimelige grunde til at antage, at kravet ikke ville blive fundet forældet her.

Særligt vedrørende appel til landsretten:

- Højesteretsdommen i bilag 34 blev ikke inddraget eller lagt til grund af byretten. Anbringendet blev derfor fremført for landsretten i processkrift 1.2 (bilag 204).
- Byretten inddrog tilsyneladende heller ikke de øvrige undtagelser i lov og retspraksis, som forlænger de normale 3 års forældelse. Disse blev derfor fremlagt i landsretten.
- Af byrettens dom fremgår, at selskabets taksator gengav nogle afsnit fra betingelserne under hovedforhandlingen. Som det fremgår af bilag 213, afsnit 2.3.2, var gengivelsen misvisende, og dette vidneudsagn var derfor relevant at efterprøve i landsretten.
- Ifølge byrettens dom fremlagde selskabets taksator ligeledes en opfattelse af skillevæggens opbygning, der, som beskrevet i bilag 211, afsnit 2.1.5, ikke var korrekt. Også dette udsagn var relevant at bestride i landsretten.

6. Betingelserne for retshjælp

Min forespørgsel til retshjælpsbetingelser henviser til, om de af selskabet fremlagte, nye, betingelser gælder nærværende anmodning om retshjælp. Søgsmålsgrunden er opstået i 2010, så man kunne forestille sig, at der gælder nogle ældre betingelser for denne anmodning.

7. Konklusion

Af de nævnte grunde var der udsigt til medhold ved byretten henholdsvis landsretten. Således var der i forhold til reglerne for retshjælpsdækning også rimelig grund til at føre sagen ved begge instanser. Omkostningerne på kr. 8.125,- til byretten og kr. 1.875,- til landsretten må også anses for (yderst) rimelige."

Selskabet har i brev af 8/11 2021 til nævnet bl.a. anført:

"Gældende retshjælpsbetingelser i 2010 – Retshjælpsbetingelser nr. 9020 – er vedlagt som bilag J.

Selskabet har behandlet klagers retshjælpssag efter de retshjælpsbetingelser, der var gældende ved forsikringens ophør i 2017. Dette har vi gjort med henblik på at stille klager bedst muligt, da Retshjælpsbetingelser 1601 (bilag A) bl.a. indeholder et forhøjet dækningsmaksimum i forhold til betingelser 9020.

Der er således ingen materiel ændring i betingelserne i forhold til de ved sagen omhandlede bestemmelser. I forhold til Retshjælpsbetingelser nr. 9020 er det bestemmelserne i § 2, stk. 3 om rimelig grund og § 5, stk. 1 i forhold til rimelige sagsomkostninger, der er relevante for nærværende sag, når der skal sammenlignes med Retshjælpsbetingelser nr. 1601 pkt. 3.2 og pkt. 7.a."

Klageren har i brev af 1/4 2022 til nævnet bl.a. anført:

"1. Svar på Alm. Brands indlæg

På baggrund af betingelserne i både bilag A og J gøres det gældende, at forudsætningerne for retshjælpsdækning er opfyldt. I betingelser 9020 (bilag J) ses det af § 2, § 4.2 og særligt § 2.2:

'Ved tvister forstås konkrete aktuelle konflikter, som med rimelighed kan danne grundlag for et civilretligt søgsmål.'

I betingelser RH 1601 (bilag A) ses tilsvarende afsnit 3 og 6b at være opfyldt i nærværende sag.

Twisten var, som beskrevet i den tidligere indsendte sagsfremstilling, konkret og aktuel. Tvisten indeholdt desuden det nævnte rimelige grundlag for søgsmålet.

2. Anbringender fra litteraturen

Følgende skal fremhæves til støtte for det allerede anførte i sagen. Sidetal henviser til *Retshjælpsforsikringen*¹ af Michael S. Wiisbye:

- Side 227:

'9.3. Bevisbyrden

Da der er tale om en dækningsundtagelse, er det selskabet, der har bevisbyrden for, at omkostningerne ved sagen som helhed eller ved det enkelte retsskridt ikke afholdes med rimelig grund. Selskabet må altså i tilfælde af afslag på retshjælpsdækning (eller forhåndstilsagn herom) give en begrundelse for, hvorfor sikrede ikke har rimelig grund til at føre sagen eller foretage det pågældende retsskridt. Det må kræves, at begrundelsen har et vist indhold – også kvalitativt – og det er ikke nok, at selskabet eksempelvis blot anfører, at det ikke mener, sikrede har udsigt til at vinde sagen. Selskabet må præcisere, hvorfor det mener, at det ikke vil være rimeligt af sikrede at føre proces som påtænkt.'

Alm. Brand gør undtagelsesbestemmelser gældende, og har dermed bevisbyrden for, at der ikke har været rimelig grund til at føre sagen eller at afholde omkostningerne. Denne byrde mener jeg ikke, at selskabet har løftet, idet man ikke har forholdt sig til de mange konkrete, rimelige grunde, der var til at lade sagen prøve ved domstolene.

I øvrigt skal jeg henvise til følgende uddrag fra *Retshjælpsforsikringen* til støtte for sagsfremstillingen:

- Side 230:

'I AK 2650 (1978, f. 1976/26) udtalte nævnet, at sagen 'forholdsvis klart' skal fremstå som urimelig, for at selskabet kan påberåbe sig dækningsundtagelsen, jf. tillige AK 28.141'

- Side 241:

'9.4.4. Udfaldet af den gennemførte retssag

I enkelte sager har ankenævnet i sin afgørelse taget hensyn til udfaldet af den gennemførte retssag. Vurderingen må dog som hovedregel tage udgangspunkt i den viden, sikrede havde på tidspunktet for sagsanlægget

...

Selvom sikrede taber sagen, kan han godt på søgsmålstidspunktet have haft rimelig grund til at føre proces.'

- Side 255:

'Omvendt vil det forhold, at der ikke findes præcedens eller at praksis er uklar, kunne begrunde, at der ydes retshjælpsdækning'

- Side 274:

'At Sagen vedrører principielle spørgsmål, som der kun findes sparsom eller slet ingen retspraksis om, kan tale for at anse anke af en i første instans tabt sag som rimelig.'

- Side 331:

'I visse sager har ankenævnet fundet det godtgjort, at sikrede havde rimelig grund til at anlægge retssag, selvom han i første omgang ikke havde fået medhold ved nævnsbehandlingen af sagen. Dette har navnlig været tilfældet, når retstilstanden var uklar eller spørgsmålet af andre grunde måtte skønnes at være af principiel karakter.'

Til sidst skal det nævnes, at der kan ses bort fra det specifikke beløb, som er angivet i ankenævnets 'Indledende klagetjek' under 'Hvad vil du konkret opnå hos selskabet'. Det ønskes blot, at Alm. Brand erstatter de sagsomkostninger, som nævnet finder, bør dækkes."

Nævnet har fået forelagt bilag fra sagen, hvoraf nogle gengives nedenfor. Af nævnets kendelse nr. 87465 af 13/9 2017 fremgår bl.a.:

"Nævnet udtaler:

Punkt i 'Antenne, punkt 2 'Tagsten ved tagrende mod gade' og punkt 3 'Bræddevæg i kælder'

Det fremgår af sagen, at disse skadeforhold er anmeldt til selskabet juli 2010, og at selskabet i september og november 2010 har afvist at yde forsikringsdækning.

Efter en gennemgang at sagen lægger nævnet til grund, at klagen til nævnet omkring disse 3 forhold bygger på de samme skadeomstændigheder, som klageren havde konstateret senest i 2010.

Nævnet finder, at den 3-årige forældelsesfrist for klagerens eventuelle krav på forsikringsdækning i anledning af disse skadeforhold senest er begyndt at løbe i juli 2010, hvor han havde kendskab til de væsentligste faktiske omstændigheder, som kravene bygger på, idet han foretog skadeanmeldelse til selskabet. Der er derfor indtrådt forældelse senest juli 2013.

Klageren har henvist til, at selskabet efter hans opfattelse har genoptaget sagsbehandlingen i 2014/2015, og han har i den forbindelse særligt henvist til mail af 16/6 2015 fra selskabets cheftaksator.

Nævnet bemærker, at selv hvis korrespondancen mellem klageren og selskabet i 2014 og frem måtte anses for at have karakter af forhandlinger mellem parterne eller egentlig genbehandling af en skadeanmeldelse, kan bestemmelserne om en 1-årig tillægsfrist, jf. forældelseslovens § 21, stk. 5, og forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5, ikke finde anvendelse, idet korrespondancen først er indledt, efter forældelsen er indtrådt.

Nævnet finder, at klageren ikke har godtgjort, at selskabet har givet ham et tilsagn om ikke at ville gøre forældelse gældende, eller at selskabets sagsbehandling og kommunikation over for klageren har været af en sådan karakter, så det må sidestilles med et sådan tilsagn.

Nævnet kan herefter ikke kritisere, at selskabet har afvist at yde yderligere forsikringsdækning med henvisning til, at der er indtrådt forældelse forud for, at sagen blev ind bragt for nævnet den 22/12 2014.

Punkt 4 'Etageadskillelse', punkt 6 'Eget arbejde i forbindelse med rådskaade' og punkt 7 'Tabt husleje'

Af mail at 14/3 2016 fra selskabet til klageren fremgår bl.a.: 'For at få afsluttet sagen er vi indstillet på, at acceptere dit fremsendte forslag om en forligsmæssig erstatning til fri rådighed på kr. 76808 for etageadskillelse. Derudover kr. 4.000 uden præjudice, i for hold eventuelle rentetilskrivninger'.

Nævnet lægger derfor til grund, at der er indgået forlig omkring erstatningen for etageadskillelsen med udbetaling af et beløb til klageren til fri rådighed. Nævnet finder, at klageren ikke har bevist, at han herudover har krav på dækning for eget arbejde. Det bemærkes i den forbindelse, at det heller ikke i øvrigt er godtgjort, at klageren er berettiget til erstatning for eget arbejde.

Klageren har anført, at lejerne i ejendommen har krævet nedslag i huslejen fra 1/1 2014 med henvisning til, at kældertrappen har været skaderamt og uanvendelig i en længere periode. Han kræver dette tab dækket af selskabet.

Nævnet finder, at klageren ikke har bevist, at kældertrappen ikke har kunnet udbedres inden den 1/1 2014 som følge af forhold, som selskabet må bære ansvaret for. Nævnet kan derfor ikke pålægge selskabet at dække klagerens eventuelle tab af husleje.

Som følge heraf
bestemmes:
Klageren får ikke medhold."

Af byretsdom fremgår bl.a.:

"Retten begrundelse og resultat

Skillevæg i kælder

Retten lægger efter bevisførelsen indledningsvist til grund, at skaden senest blev anmeldt den 27. oktober 2010. Den 3 årige forældelsesfrist skal således regnes fra dette tidspunkt.

[klageren] har under sagen gjort gældende, at forældelsesfristen, som følge af forhandling mellem parterne, har været suspenderet frem til indgivelsen af klagen til Ankenævn for Forsikring den 22. december 2014.

Retten finder, at [klageren] ikke har godtgjort, at der i denne periode pågik forhandlinger, der var egnet til at afbryde forældelsen efter forældelseslovens § 21, stk. 5. Retten har herved lagt vægt på, at det efter bevisførelsen må lægges til grund, at selskabet senest den 22. november 2010 afviste forsikringsdækning for skillevæggen, og at der herefter ikke er dokumentation for, at der foregik forhandlinger mellem parterne. [klagerens] e-mail af 17. oktober 2014 dokumenterer således ikke, at parterne skulle have forhandlet, eller at Alm. Brand havde genoptaget sagsbehandlingen.

På denne baggrund, og da det af [klageren] anførte vedrørende selskabets sagsbehandling, ikke kan føre til andet resultat, er et eventuelt forsikringskrav i den forbindelse forældet.

Huslejetab

[Klageren] har gjort gældende, at han er berettiget til huslejetab, da han, som følge af kældertrappens uanvendelighed i en længere periode, har været nødsaget til at give lejenedsættelse over for ejendommens lejere.

Det følger af såvel forsikringsbetingelser 5008 og de senere forsikringsbetingelser 5302, at det er en forudsætning for dækning af huslejetab, at ejendommen er helt eller delvist uanvendelig efter en dækningsberettiget skade.

Retten finder, at [klageren] ikke har ført bevis for, at ejendommen har været helt eller delvist uanvendelig. Retten har herved lagt vægt på, at der efter det oplyste har været adgang til kælderen fra en udvendig trappe, ligesom det ikke er godtgjort, at kældertrappen ikke kunne anvendes, eller at den kunne have været udbedret på et tidligere tidspunkt end sket.

Retten finder endvidere, at der ikke på anden baggrund er grundlag for at tilkende [klageren] erstatning for huslejetab.

Dækning for eget arbejde

[Klageren] har gjort gældende, at han er berettiget til at få dækket samlet 25 timers eget arbejde med 100 kr. pr. time. Retten lægger efter [klageren] egen forklaring til grund, at arbejdet, med undtagelse af 45 minutter, vedrører etageadskillelsen og trappen. Henset til at der blev indgået forlig omkring trappe og etageadskillelse, og da [klageren] ikke har ført bevis for, at han herudover har krav på dækning af eget arbejde, frifindes Alm. Brand for denne del af kravet.

Sagsomkostningerne er efter sagens værdi, forløb og udfald fastsat til dækning af advokatudgift med 8.125,00 kr. inkl. moms. Det er oplyst, at Alm. Brand ikke er momsregistreret.

THI KENDES FOR RET:

ALM. BRAND FORSIKRING A/S frifindes

[Klageren] skal til ALM. BRAND FORSIKRING A/S betale sagsomkostninger med 8.125,00 kr."

Af klagerens ankestævning af 26/6 2019 fremgår bl.a.:

"Appellantens påstand

Hermed ankes dom i sagen ... afsagt af ... Byret:

- Betalingspåstand: At Alm. Brand tilpligtes at udbetale erstatning på kr. 43.250,- til udbedring af rådskadet skillevæg som opgjort i tømrers tilbud (bilag 15). Kravet er første gang fremsat i mail af 27/10 2010.
- Subsidiært et af retten fastsat lavere beløb,
- Subsidiært at Alm. Brand tilpligtes at anerkende:
 - o at fremsatte krav om erstatning for skillevæg ikke er forældet,
 - o at skillevæggen ikke er undtaget dækning under forsikringsaftalen,
 - o at der ikke var tale om normal nedbrydning af træværket,
 - o at dække rådskadet væg ved at følge normal procedure for værdiansættelse af skaden.

Det vil sige, at det indhentede tømrertilbud ikke anvendes til værdiansættelse af skaden, men i stedet tilpligtes Alm. Brand at følge forsikringsbetingelserne og i øvrigt fagligt korrekt procedure for værdiansættelse af en skade af denne karakter. Herefter kan sagsøger acceptere eller anfægte erstatningen gennem Ankenævnet for Forsikring og retten.

- Betalingspåstand: At Alm. Brand tilpligtes at erstatte arbejde i forbindelse med rådskaade, som lå ud over almindelig skadebegrænsning, og som blev udført af sagsøger.
 - o Kravet er første gang fremsat i opgørelse fremsendt 7/1 2016.
 - o Opgjort til kr. 2.500,-
- Subsidiært et af retten fastsat lavere beløb.

- Betalingspåstand: At Alm. Brand tilpligtes at erstatte lejernes krav om nedslag i huslejen grundet forsinket udskiftning af rådskaadet trappe, svarende til den periode selskabet har været årsag til forsinkelsen.
 - o Kravet er første gang fremsat i mail af 6/5 2016.
 - o Opgjort til kr. 18.000,-
- subsidiært et af retten fastsat lavere beløb.

- Påstand om, at Alm. Brand tilpligtes at betale en rente på 8 % pr. år fra de respektive datoer, hvor sagsøger første gang gjorde sine krav gældende. Dog tidligst fra den 12/9 2015, svarende til 3 år inden sagens anlæggelse.

- Påstand om, at sagsomkostninger fastsat af byretten ikke skal betales til Alm. Brand, men fastsættes af landsretten til et lavere beløb. Såfremt disse sagsomkostninger allerede er betalt ved landsrettens domsafsigelse, nedlægges påstand om, at Alm. Brand helt eller delvist skal tilbagebetale disse til sagsøger.

Da sagen ønskes behandlet som småsag, nedrundes det samlede krav til kr. 50.000,- eller subsidiært et af retten fastsat lavere beløb. Såfremt retten finder grundlag for medhold i påstande til en samlet værdi over kr. 50.000,-, stilles der således højst krav om betaling af kr. 50.000,-.

Sagsbeskrivelse

...

Kort beskrivelse af sagen: Tvist om forsikringsdækning af rådskaade, husleje og eget arbejde."

Af forsikringsbetingelser nr. 9020 fremgår bl.a.:

"§ 2. Hvilke tvister er dækket?

2.1.

Forsikringen dækker tvister, som er opstået i privatlivet, og som efter deres art vil kunne behandles af en domstol efter retsplejelovens regler om civile sager. Forsikringen dækker også tvister af denne art, som efter parternes aftale i stedet behandles ved voldgift.

2.2.

Ved tvister forstås konkrete aktuelle konflikter, som med rimelighed kan danne grundlag for et civilretligt søgsmål.

2.3.

Alm. Brand skal på det foreliggende grundlag afgive udtalelse om, hvorvidt tvisten er dækket af forsikringen eller ikke. Alm. Brand har både ret og pligt til at give udtryk for tvivl om sagens rimelighed. Dækningstilsagn er begrænset til omkostninger, der står i et rimeligt forhold til sagens genstand.

...

§ 5. Hvilke omkostninger er ikke dækket?

5.1.

Omkostninger, som ikke er afholdt med rimelig grund, f.eks. hvis sikrede ikke skønnes at have rimelig grund til at føre sagen, eller fordi disse ikke står i rimeligt forhold til sagens genstand."

Af forsikringsbetingelser nr. RH 1601 fremgår bl.a.:

"3 Hvad dækker retshjælpsforsikringen

Forsikringen dækker tvister, som er opstået i privatlivet.

3.1 Tvist

Ved tvist forstås en konkret, aktuel konflikt, som parterne ikke selv har kunnet løse, og som kan behandles af en domstol eller ved voldgift.

Forsikringen dækker ikke udgifter til almindelig advokatrådgivning.

3.2 Rimelig grund

Det er en betingelse for dækning, at der er rimelig grund til at indbringe tvisten for domstolene eller voldgift. Hvis der efter selskabets opfattelse ikke er rimelig grund, skal selskabet begrunde det.

...

7 Hvilke omkostninger er ikke dækket

Følgende omkostninger er ikke omfattet af retshjælpsdækningen:

a. Omkostninger, som ikke er afholdt med rimelig grund, f.eks. hvis sikrede ikke skønnes at have rimelig grund til at føre sagen, eller fordi omkostningerne ikke står i rimeligt forhold til sagens genstand"

Nævnet udtaler:

Klageren er utilfreds med, at selskabet har afvist retshjælpsdækning til en nu afsluttet sag ved by- og landsretten mod hans husforsikring, idet husforsikringen har afvist at yde dækning for råds-kade i skille-væg, huslejetab og eget arbejde. Sagen mod husforsikringen blev afgjort af nævnet i kendelse 87.465, hvor klageren ikke fik medhold. Klageren fik ikke medhold i sagen ved by- og landsretten.

Ankenævnet for Forsikring

21.

96605

Selskabet har afvist retshjælpsdækning under henvisning til, at der ikke har været rimelig grund til at føre proces for hverken by- eller landsretten, og at sagen i øvrigt ikke har været forbundet med rimelige omkostninger.

Klageren har anført, at forudsætningerne for retshjælp er opfyldt. Tvisten var konkret og aktuel. Der var udsigt til at få medhold ved by- og landsretten, og der var således også rimelig grund til at føre sagen ved begge instanser. Omkostningerne på 8.125 kr. til byretten og 1.875 kr. til landsretten må anses for yderst rimelige. Klageren har anført, at sagen blev bedre belyst og underbygget ved byretten og efterfølgende endnu bedre ved landsretten.

Efter en gennemgang af sagen finder nævner, at der ikke har været rimelig grund til at føre sagen ved hverken byret eller landsret, hvorfor der ikke er grundlag for at kritisere selskabets afgørelse.

Nævnet har blandt andet lagt vægt på udfaldet af ankenævns-, byrets- og landsretssagen. Ankenævnet og byretten fandt, at et eventuelt krav i anledning af råds-kade i skillevæg var forældet. Ankenævnet og byretten fandt endvidere, at der ikke var grundlag for at pålægge selskabet at dække klagerens eventuelle tab af husleje og eget arbejde.

Nævnet har også lagt vægt på, at der – efter henholdsvis ankenævnets og byrettens afgørelser – ikke ses at være fremkommet sådanne nye oplysninger, at der har været rimelig grund til at antage, at en retssag ved henholdsvis byretten og landsretten ville have ført til et mere gunstigt resultat for klageren.

Det, som klageren i øvrigt har anført, kan ikke føre til andet resultat.

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

Ankenævnet *for* Forsikring

22.

96605

Klageren får ikke medhold.

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'P. Thønnings'.

Peter Thønnings